

Мѣсечна зоря огрѣла
Прѣкрасно-то твое лице,
Твои-тѣ двѣ бѣлы ненкы
И румената ти снага.

Ахъ! събуди са, събуди,
О! ты прѣкрасна дѣвойко,
И като на вѣнъ погледнешъ
Дано ся малко посмислишь.

Чрѣзъ толкози прѣкрасна-та
И свѣтлозарна-та луна,
Отъ коя съмь са подканилъ,
Сърдечно люто распалилъ.

Пламенна любовь показва
Жалостно-то твое лице,
Въ горѣща любовь привлѣче
Злополучно-то ми сърце.

И себе си съмь пожертвалъ,
За природна та ты хубость,
Но само м'еднѣждъ погледни
И сетѣ леко да умрѣ.

Безъ име на авторъ тая пѣсень — отъ рода на първитѣ
Петко Славейкови любовни пѣсни — е печатана въ „Пѣсно-
пойчегото“ на К. С. Тинтеровъ, с. 14—15. Господинъ Минковъ
билъ слушалъ тая пѣсень отъ Чинтуловъ, но азъ не вѣрвамъ
да е негова, по съображения, посочени въ началото на тия бѣ-
лѣжки.

4. Освѣнъ горната, като Чинтулова пѣсень г. Минковъ ми
дава и слѣдната, спазена въ неговитѣ стари ржкописи:

Я се спрете славеи
Що неволно пѣте;
Орли златоглавести,
Менѣ ли се смѣте?
Жално, жално!

Азъ съмь бѣдна българка,
Турска стара робиня,